

Hồi 24

*Bỗng Gặp Quái Nhân Tưởng Hết Lối
Chưa Thấy Bí Kíp Mạng Đã Tới*

òn đảo này lớn hơn xà đảo rất nhiều, cây rừng xum xuê, ánh mặt trời chẳng lọt qua được kẽ lá. Côn Luân tản nhân theo sát phía sau hai người Kim, Lịch, tựa như đứa trẻ bám lấy người lớn đi trong đêm tối, sợ rời người lớn thì sẽ có ma quỷ đến bắt mình đi.

Chợt nghe có tiếng hú lại cất lên, Côn Luân tản nhân kêu lên: “Là Mạnh Thần Thông!” Vừa chạy về phía có tiếng hú mấy bước thì phía đông vọng lại một tràng hú dài, Kim Thế Di nói: “Quái nhân đang đuổi theo y!” tiếng hú vừa mới cất lên đã biến mất, lúc ở phía đông, lúc ở phía tây, công lực của hai người này cách nhau không xa, tiếng vọng lại đến từ bốn phương tám hướng, dần dần không thể phân biệt được đó là tiếng hú của ai nữa, cũng không biết hướng của họ được nữa.

Kim Thế Di nói: “Không biết Mạnh Thần Thông có gặp quái nhân ấy chưa? Quái nhân ấy nuôi hai con Kim mao thoa, công lực hình như hơi nhỉnh hơn Mạnh Thần Thông, có lẽ Mạnh Thần Thông chưa chắc thắng nổi y”. Lịch Thắng Nam nói: “Mặc kệ y, y đánh không lại càng tốt!” Kim Thế Di nói: “Rừng sâu nguy hiểm trùng trùng, có thêm một người giúp sức cũng tốt hơn, sau này hẵng tính đến oán thù giữa cô với Mạnh Thần Thông”. Lịch Thắng Nam cười lạnh: “Thôi được, huynh hãy đến giúp y!” Tiếng hú ngừng lại, tiếng vọng trong khu rừng vẫn không ngớt, khoảng một tuần trà sau, tiếng vọng dần dần yếu đi, Kim Thế Di không nhận được phương hướng, chỉ đành cười khổ.

Lịch Thắng Nam chợt nói: “Có nhớ lời tôi dặn trên thuyền không?” Nàng đột nhiên bước tới mấy bước, vượt qua cả Kim Thế Di, tựa như nàng biết đường đi! Kim Thế Di chợt dạ, nhớ lại nàng đã bảo sau khi lên đảo thì phải nghe lời nàng, lúc đó chàng đã cảm thấy kỳ lạ, nhưng lúc này càng thấy bí hiểm hơn. Kim Thế Di thấy có Côn Luân tản nhân bên cạnh nên không hỏi, chỉ đành bước theo nàng.

Đi được một dặm, họ đến một nơi tương đối thưa thớt, chỉ thấy bãi cỏ phía trước có một ngôi mộ, bãi cỏ này rộng khoảng hơn mười trượng vuông, vừa nhìn

thì biết có người đã san lấp nơi này, cây rừng xung quanh thưa thớt, cỏ không dài cũng không ngắn, rõ ràng là có người thường chăm sóc!

Lúc đầu Kim Thế Di còn tưởng là mộ của Kiều Bắc Minh, đến khi tới gần thì thấy ngôi mộ vẫn còn nguyên vẹn, chẳng giống mộ cổ tí nào, xem ra chỉ khoảng hơn mười năm, mà Kiều Bắc Minh là người của ba trăm năm trước, năm sáu mươi tuổi ông ta đến hòn đảo này, sống hơn một trăm tuổi, dù có người xây mộ cho ông ta, nhiều nhất cũng chỉ hơn hai trăm năm, có thể thấy đây không phải là mộ của Kiều Bắc Minh.

Chàng lại nhìn kĩ, trước mộ còn có hoa quả dại, trên bãi cỏ có mùi rượu, hình như cách đây không lâu có người đã đến cúng tế. Đây là mộ của ai? Có phải kẻ cúng tế là quái nhân phát ra tiếng hú lúc nãy không? Kim Thế Di đang ngẫm nghĩ chợt thấy thần sắc của Lịch Thắng Nam rất kì lạ.

Lịch Thắng Nam lộ vẻ hoang mang, lẩm bẩm: “Sao lại có ngôi mộ này? Sao lại có ngôi mộ này?” Kim Thế Di thấy sau khi đến hòn đảo này trên đảo đã xảy ra rất nhiều hiện tượng kỳ lạ mà nàng chẳng hề để tâm, giờ đây thì lại tỏ vẻ kinh ngạc trước ngôi mộ, Kim Thế Di đoán mãi mà không ra!

Lịch Thắng Nam đứng nhìn ngôi mộ một hồi, trên bia mộ không có khắc chữ, Lịch Thắng Nam chợt phục xuống dập đầu hai cái, Kim Thế Di ngạc nhiên hỏi: “Thắng Nam, ngôi mộ này của ai?” Lịch Thắng Nam nói: “Tôi làm sao biết?” Kim Thế Di nói: “Nếu không phải thân thích hay bằng hữu sao cô nương lại dập đầu?” Lịch Thắng Nam nói: “Y chết trên hoang đảo, ngoại trừ quái nhân ấy có lẽ chẳng ai cúng tế y. Cũng không biết chúng ta có thể còn sống sót trở về hay không; có lẽ cũng sẽ chôn thân nơi hoang đảo như y. Tôi cảm thấy đồng bệnh tương lân bởi vậy mới dập đầu trước y hai cái”. Kim Thế Di biết nàng đã nói dối, thật ra là còn có nguyên nhân khác, Côn Luân tản nhân nghe nàng nói bi ai như thế thì cũng bắt chước dập đầu hai cái rồi lẩm rầm khẩn: “Bằng hữu không biết tên trong mộ, cầu xin bằng hữu hãy phù hộ cho chúng tôi bình an rời khỏi hòn đảo này, sau khi về tôi sẽ đến cung Bồ Đạt mời Đạt Ma đắc đạo đến đọc chú Trục sinh cho người!”

Kim Thế Di cười nói: “Nghe các người một xướng một hòa, tôi cũng thấy rùng mình, đi thôi, sống chết có số, cứ tuân theo mệnh trời. Người trong mộ không giữ nổi mình thì làm sao phù hộ cho chúng ta!”

Lịch Thắng Nam ngắt một đóa hoa trắng cắm làm dấu, rồi nàng vẫn tiếp tục đi về phía trước dẫn đường cho họ, chỉ thấy nàng rẽ trái rồi lại rẽ phải, bất giác cả ba người đã đi đến chân núi.

Chỉ thấy hòn núi dựng đứng, đỉnh núi đỏ như máu, gió thổi xuống còn thoảng mùi lưu huỳnh, nhưng cây cối trên sườn núi còn rất tươi tốt, Lịch Thắng Nam nói: “Côn Luân tản nhân, đừng sợ, núi lửa đã tắt từ lâu”. Côn Luân tản nhân nhìn ngọn núi kỳ dị, không biết thế nào mà trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng Lịch Thắng Nam là nữ nhi, nàng đã dẫn đầu thì y cũng chỉ đành đánh liều chạy theo.

Leo đến lưng chừng núi, Kim Thế Di nghiêng tai lắng nghe, chợt kêu lên: “Ồ, hình như có người đánh nhau”. Chàng nói chưa dứt thì nghe có người gào lên: “Cứu mạng, cứu mạng!” Tiếng gào nghe rất thê thảm, Côn Luân tản nhân la lên thất thanh: “Là Vân Linh Tử!”

Ba người vội vàng chạy đến sườn núi, từ xa họ có thể nhìn lên đỉnh núi, Vân Linh Tử đang ác đấu với một quái nhân, quái nhân này mặc tấm da thú năm màu, tóc phủ quá vai, Vân Linh Tử bị y ép thối lui từng bước. Côn Luân tản nhân kêu lên: “Không xong!” Trong khoảng sát na ấy, hai cây phán quan bút của Vân Linh Tử bay vút lên không trung, quái nhân cười ha hả, trong chớp mắt đã chụp được Vân Linh Tử!

Quái nhân ấy giơ Vân Linh Tử lên đầu, xoay một vòng, đang định ném ra thì chợt như nhớ ra chuyện gì, thế là đưa y xuống trừng mắt hỏi: “Người là ai, từ đâu đến?” Quái nhân đột nhiên lên tiếng, giọng nói của y nghe có khẩu âm vùng Thiểm Tây, bọn Kim Thế Di nghe thì đều ngạc nhiên, Vân Linh Tử nằm trong tay y, hồn bay phách tán, nghe hỏi thì vội vàng nói: “Tôi từ Tây Tạng đến đây, là Vân Linh Tử chưởng môn phái Linh Sơn!” Phái Linh Sơn rất có tiếng tăm ở miền tây bắc, y hy vọng quái nhân này tha cho mình vì y là chưởng môn của phái Linh Sơn.

Nào ngờ chẳng nói thì thôi, mà nói xong thì quái nhân đột nhiên gầm lớn một tiếng, hai tay vung lên, ném Vân Linh Tử ra, Kim Thế Di cách họ khá xa, muốn cứu cũng đã không kịp nữa, chàng kinh hoảng thất sắc!

Ở mõm đá phía bên trái đột nhiên có một người nháy ra giơ tay tiếp lấy, đó chính là Diệt Pháp hoà thượng. Kim Thế Di vừa mới thở phào thì chợt nghe bình một tiếng, chỉ thấy Vân Linh Tử bị ném nằm ngay đơ xuống đất, còn Diệt Pháp hoà thượng thì xoay mòng mòng như bánh xe gió, té ra Diệt Pháp không thể tiếp nổi luồng lực đạo của quái nhân ném xuống. Y chỉ đành rút tay tránh ra, để cho Vân Linh Tử té xuống đất, còn y thì bị Vân Linh Tử va phải, nội lực của quái nhân truyền vào người y, buộc y phải xoay vòng để hóa giải lực đạo của đối phương.

Quái nhân phóng vọt người phóng về phía Diệt Pháp, trừng mắt hỏi: “Này, có phải người sinh ra là đã không có tóc không?” có lẽ y chưa bao giờ thấy hoà

thượng cho nên lộ vẻ rất ngạc nhiên, y ngẩn ra nhìn một hồi rồi đột nhiên bước tới đưa tay sờ đầu Diệt Pháp.

Diệt Pháp cả giận, lúc này y đã ngừng xoay, y giờ cây thiền trượng lên, đánh ra một chiêu Phiên dương đảo hải. Quái nhân ấy hú dài một tiếng phóng vọt người lên, chưởng thức vẫn giữ nguyên không thay đổi, từ trên dè xuống.

Chỉ nghe keng một tiếng, bàn tay của quái nhân tựa như không phải bằng máu thịt, y vỗ xuống một chưởng trúng vào cây thiền trượng của Diệt Pháp, cây thiền trượng to như miệng bát bị đánh bật ra, nhưng y cũng không sờ trúng đầu của Diệt Pháp, y buông giọng cười lớn nói: “Tốt lắm, gã không có tóc nhà người có bản lĩnh cao hơn gã có tóc”. Y cười chưa dứt thì lại nhảy bổ tới.

Diệt Pháp bị chấn động đến nỗi chân không đứng vững, y đột nhiên cảm thấy lạnh mình, bất đồ rung mình một cái, thấy quái nhân nhảy bổ tới thì kinh hãi, vội vàng vung cây thiền trượng múa tròn, sử dụng ba mươi sáu thức hộ thân của Phục ma trượng pháp, y chỉ mong phòng thủ chứ chẳng dám tấn công, đồng thời miệng thì gào lên: “Lão Mạnh, lão Mạnh, người mau tới đây!”

Phục ma trượng pháp là một trong những võ công hộ pháp của Phật môn, năm xưa Độc tỷ thần ni truyền cho Liễu Ân hòa thượng, Liễu Ân nhờ trận pháp này mà đánh khắp đại giang nam bắc, chưa bao giờ thua ai, cuối cùng trong trận đấu ở Mang Sơn đã bị Lữ Tứ Nương hạ gục. Công lực của Diệt Pháp chẳng kém gì Liễu Ân năm xưa, khi y múa ra bộ trượng pháp thì văng vẳng có tiếng sấm sét, Kim Thế Di cũng thầm khen!

Nhưng dù Phục ma trượng pháp của Diệt Pháp có uy lực đến thế, cũng chỉ có thể chống đỡ mà thôi, chưởng pháp của quái nhân không những hùng hậu mà phiêu hốt vô cùng, Diệt Pháp chỉ thủ chứ không công, y múa ba mươi sáu thức hộ thân của Phục ma trượng pháp nhanh đến nỗi gió mưa không lọt, nhưng chốc chốc vẫn bị quái nhân ấy đâm chưởng vào trượng ảnh.

Kim Thế Di cả kinh, xem ra quái nhân này hình như đã được cao nhân truyền thụ, vì thế mới có được võ công thượng thừa này, chàng thầm nhủ: “Chả lẽ y lấy được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh. Vậy kẻ ấy là ai? Người nằm trong mồ là ai?” Điều kỳ lạ hơn là hình như y chưa bao giờ rời khỏi hải đảo này, nhưng tại sao khẩu âm của y tựa như người Thiểm Tây?

Kim Thế Di thầm để ý, chỉ thấy Lịch Thắng Nam nhìn quái nhân ấy không chớp mắt, vẻ mặt rất kỳ quặc. Kim Thế Di chợt dạ, hỏi: “Thắng Nam, có phải cô nương bảo nhà cô sống ở núi Tỏa Dương vùng Thiểm Bắc hay không?” Lịch

Thắng Nam nói: “Đúng thế, từ sau khi Kiều Bắc Minh ra biển, tổ tiên của tôi đã chuyển đến nơi ấy, cũng đã gần hai trăm năm nay”. Kim Thế Di nói: “Nghe khẩu âm của quái nhân ấy, hình như y là đồng hương của cô nương, Thiểm Tây có những danh gia võ học nào?” Lịch Thắng Nam nói: “Đúng thế, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Thiểm Tây có không ít danh gia võ học, nhưng chưa có ai đánh lại tôi đừng nói chi đến quái nhân này”. Kim Thế Di vẫn chưa hết thắc mắc.

Đang lúc kịch chiến chợt nghe keng một tiếng, không biết thế nào mà trong chớp mắt cây thiền trượng của Diệt Pháp đã bị quái nhân ấy giật mất, Diệt Pháp sắc mặt tái xanh, nhảy lui ra đến mấy trượng.

Quái nhân ấy không đuổi theo, múa cây thiền trượng mấy cái rồi đột nhiên y bẻ cây thiền trượng thành một cái vòng rồi máng lên tay cười ha hả: “Vui thật, vui thật!” tựa như đứa trẻ mới có được mới đồ chơi.

Kim Thế Di đang định bước tới, chợt nghe quái nhân ấy gầm một tiếng, vung tay ném cái vòng ấy ra, ở góc núi lại xuất hiện thêm một người, người ấy vung chưởng ra đánh vào cái vòng, cái vòng rơi xuống thung lũng!

Người ấy chính là Mạnh Thần Thông, y vỗ một chưởng đánh rơi cái vòng, nhưng cánh tay cũng bị chấn động đến tê rần, bắt đồ cả kinh, không ngờ rằng ở chốn hoang đảo mà có một cao thủ võ công tuyệt đỉnh!

Quái nhân ấy trợn cặp mắt trắng dã, y nghiêng đầu hỏi: “Người họ Mạnh?” Mạnh Thần Thông cười lạnh nói: “Tên người rừng chưa được khai hóa như người cũng biết ta?” quái nhân nói: “Gã không có tóc gọi người cứu mạng, chắc là bản lĩnh của người cao hơn y, ném thử một chưởng của ta!”

Bốp một tiếng hai chưởng giao nhau, Mạnh Thần Thông thối lui ba bước, quái nhân cũng lắc lư hai cái, y đột nhiên gầm lớn: “Té ra người đã đả thương kim mao thoa của ta”.

Mạnh Thần Thông càng kinh hãi hơn lúc nãy, té ra khi hai chưởng giao nhau, y cảm thấy có một luồng khí âm hàn tư lòng bàn tay của đối phương truyền vào, chắc chắn quái nhân này cũng luyện Tu la âm sát công, vả lại tương đương với y, chẳng ai đả thương được ai.

Mạnh Thần Thông cũng nghĩ như Kim Thế Di: “Chả lẽ y đã lấy được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh?” nhưng y lại nghĩ: “Nếu y tìm được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, vậy lẽ ra y đã luyện được đến tầng thứ chín của Tu la âm sát công. Nhưng hình như y cũng chỉ mới luyện được tầng thứ bảy, đó là vì nguyên nhân gì?”

Quái nhân ấy cứ để cho y suy nghĩ, còn mình thì lách người vung chưởng đánh tới như sấm sét. Mạnh Thần Thông vận đủ công lực, lại tiếp thêm một chưởng. Lần này thì Mạnh Thần Thông chấn động đến nỗi lực phủ ngũ tạng như đảo lộn, còn quái nhân ấy thì cũng rùng mình.

Té ra từ khi được Diệt Pháp hòa thượng truyền tâm pháp nội công, Mạnh Thần Thông đã luyện Tu la âm sát công đến giữa tầng thứ bảy và tầng thứ tám, hơi nhỉnh hơn quái nhân này, nhưng công lực nội gia của quái nhân thì cao hơn y không chỉ một bậc, bởi vậy nếu đấu bằng Tu la âm sát công thì quái nhân ấy hơi bị thiệt, nhưng đấu bằng chân lực nội gia thì Mạnh Thần Thông không địch nổi y.

Mạnh Thần Thông vừa thử hai chiêu thì đã biết bản lĩnh của kẻ địch, y thầm than: “Không xong” rồi nghĩ bụng: “Tu la âm sát công của mình không đủ giết y, nếu cứ đấu mãi thì chắc chắn mình sẽ đuối sức!” y muốn chạy nhưng quái nhân ấy ra đòn nhanh như gió, đường rút lui cũng bị quái nhân ấy triển khai chưởng pháp chặn lại, chưởng lực của quái nhân bao trùm trong vòng mấy trượng, chỉ thấy bóng chưởng trùng trùng điệp điệp, tựa như đánh tới từ bốn phương tám hướng, không những công lực của quái nhân thâm hậu mà chiêu số còn ảo diệu hơn cả Mạnh Thần Thông. Điều kỳ lạ là y xuất hiện tựa như cùng một gốc với Mạnh Thần Thông, nhưng ảo diệu hơn Mạnh Thần Thông tưởng tượng.

Mạnh Thần Thông không khỏi thán thất kinh, nhưng y có kinh nghiệm hơn quái nhân, thế là y nhắm chính xác thân ảnh của quái nhân, khi đứng ở xa thì dùng Phách không chưởng đánh tới, khi đến gần thì dùng Phân thân thác cốt thủ, thấy chiêu phá chiêu, thấy thức giải thức, tuy nằm ở thế hạ phong nhưng không hề rối loạn, cả hai người đều có võ công tuyệt thế, đánh đến nỗi trời đất tối sầm, nhật nguyệt mờ tắt!

Kim Thế Di nhìn mà hoa cả mắt, thầm nhủ: “Mạnh Thần Thông không hổ là đệ nhất cao thủ trong chốn tà phái, nếu là mình chỉ e không đối phó nổi trăm chiêu!

Lịch Thắng Nam chợt khẽ hỏi: “Huynh xem thử quái nhân này khoảng bao nhiêu tuổi?” chắc là không quá năm mươi”. Lịch Thắng Nam lộ vẻ nghi hoặc, nàng lẩm bẩm: “Thật kỳ lạ!” trong khoảnh khắc căng thẳng ấy mà Lịch Thắng Nam lại hỏi đến tuổi tác của quái nhân, Kim Thế Di càng ngạc nhiên, chàng đang định hỏi thì chợt nghe bốp một tiếng, Mạnh Thần Thông đã bị quái nhân đánh trúng một chưởng!

Kim Thế Di không trả lời, chàng ngưng thần nhìn lại thì chỉ thấy Mạnh Thần Thông bị đẩy lùi từng bước. Quái nhân ấy không những công lực thâm hậu mà

chiêu số cũng kỳ diệu vô cùng, tuy kinh nghiệm chiến đấu kém hơn, nhưng bản lĩnh thật sự không chỉ hơn Mạnh Thần Thông một bậc, nếu kéo dài thêm nữa thì Mạnh Thần Thông khó chống đỡ nổi.

Kim Thế Di thầm kêu không xong, nhủ rằng: “Tang Thanh Nương bị kim mao thoa hại chết, Vân Linh Tử bị quái nhân đánh trọng thương, xem ra cũng khó sống. Nếu Mạnh Thần Thông lại bị quái nhân này đánh chết, những người còn lại không thể nào ứng phó nổi quái nhân và hai con kim mao thoa của y, đừng nói là tìm bí kíp võ công, chỉ e muốn chạy cũng khó thoát!” Mạnh Thần Thông tuy là kẻ thù của chàng, nhưng đại địch trước mắt, chàng buộc phải ra tay tương trợ, thế rồi mới nói: “Thắng Nam, hãy cho tôi mượn kiếm”. Lịch Thắng Nam khẽ nói: “Huynh có thể đuổi y chạy là tốt nhất, nếu không địch lại thì hãy mau chống lui về bên cạnh tôi!”

Ngay lúc này, lại nghe bốp một tiếng, trước sau Mạnh Thần Thông đã bị trúng ba chưởng của quái nhân, dù y đã luyện gân xong Kim cương bất hoại nhưng cũng chịu không nổi, lúc này y đã đầu vầng mắt hoa, chiêu số đại loạn, quái nhân đẩy chưởng tới chạm với chưởng của Mạnh Thần Thông! Mạnh Thần Thông vốn vẫn né tránh tiếp chưởng của y, lúc này hai chưởng đã bị y hút chặt, chỉ đành dốc hết công lực của toàn thân chống lại.

Công lực của quái nhân cao hơn Mạnh Thần Thông, hai bên đấu chưởng với nhau, trong khoảnh khắc chỉ thấy Mạnh Thần Thông đỏ mồ hôi đầm đìa, hơi thở mệt nhọc, còn sắc mặt của quái nhân ấy hơi tái xanh, Kim Thế Di nhìn là biết ngay quái nhân ấy vẫn còn chống chọi được, còn Mạnh Thần Thông đã đến lúc ngàn cân treo sợi tóc, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tánh mạng!

Mạnh Thần Thông bị nội lực của quái nhân đánh chấn động lục phủ ngũ tạng, muốn rút chưởng ra nhưng không rút được, y hít một hơi, thầm nhủ: “Không ngờ mình tung hoành nửa đời mà lại chết trong tay một tên quái nhân!” đang lúc nguy hiểm nhất, y chợt nghe quái nhân quát lớn một tiếng, hai chưởng đẩy tới, Mạnh Thần Thông bay lên, thuận thế lộn một vòng rồi té xuống đất. Té ra Kim Thế Di đã chạy tới, đâm trường kiếm vào hậu tâm của quái nhân, quái nhân nghe tiếng gió lướt tới thì biết gặp phải kình địch, chỉ đành đẩy Mạnh Thần Thông ra, xoay người ứng phó với Kim Thế Di, nhờ vậy Mạnh Thần Thông mới thoát chết!

Quái nhân cả giận quát: “Bọn người có bao nhiêu người thì cứ xông lên!” Kim Thế Di nói: “Xin tiền bối bớt giận, chúng tôi lên đây để tránh gió bão, không có ác ý với tiền bối”. Quái nhân ấy nói: “Dù ngươi đến đây làm gì, hễ tới đây thì

phải chết!” thế là y đẩy hai chưởng ra, một tay đoạt kiếm, một tay vỗ xuống thiên linh cái của Kim Thế Di.

Kim Thế Di vội vàng thi triển công phu Di hình hoán vị, trở mũi kiếm lại đâm một chiêu Kinh đào bạt ngân, đâm vào mạch môn của quái nhân, quái nhân hừ một tiếng, trở tay bạt lại, y không những không thối lui mà trái lại nhảy vọt lên hai bước, chưởng trái đâm ra câu vào cẳng tay của Kim Thế Di, chưởng pháp này rất kỳ quái, nếu là người khác sẽ bị y đánh ngã, may mà chiêu kiếm pháp này của Kim Thế Di là do Độc Long tôn giả sáng tạo, cũng quý dị vô cùng, ngón tay của quái nhân vừa chạm đến kiếm thì đột nhiên thấy ánh kiếm lóe lên, cây trường kiếm của Kim Thế Di đã chiếm được tiên cơ, chém thẳng đến những ngón tay của y, quái nhân gầm lớn rút tay lại, Kim Thế Di chém hụt một kiếm, chợt nghe keng một tiếng, té ra trong khoảnh khắc ấy, chưởng phải của quái nhân đã đánh tới, mũi kiếm của Kim Thế Di vừa xoáy qua thì bị y búng bật ra ngoài.

Hai bên đều dùng võ công thượng thừa nhất đấu hai chiêu, tuy chỉ hai chiêu nhưng thực ra nguy hiểm trùng trùng, đôi bên đều chấn động trong lòng. Lịch Thắng Nam nhìn mà lạnh mình, Mạnh Thần Thông càng căng thẳng đến nỗi thở không ra hơi. Lúc này y đã ngồi xếp bằng vận khí điều tức, y đã hao tổn nội lực quá nhiều, chỉ mong Kim Thế Di có thể chống chọi được một lúc để y hồi phục nội lực. Nếu trước khi y hồi phục mà Kim Thế Di bị quái nhân giết chết thì cả y và Diệt Pháp cũng mất mạng!

Chỉ thấy quái nhân vỗ hết chưởng này đến chưởng khác về phía Kim Thế Di, Kim Thế Di cũng múa kiếm như gió, một lát sau chợt thấy Kim Thế Di rùng mình thối lui hai bước, Mạnh Thần Thông thất kinh, may mà Kim Thế Di thối lui hai bước cho nên vẫn phòng thủ được. Vốn là công lực của Kim Thế Di kém hơn Mạnh Thần Thông một bậc, càng chẳng bì được với quái nhân, song quái nhân đã đấu trước một trận với Mạnh Thần Thông, sức lực cũng hao phí không ít, bởi vậy hai bên mới bằng nhau. Nhưng võ công của quái nhân rất kỳ ảo, y vẫn chiếm được thượng phong.

Kim Thế Di không địch lại, cố định dùng độc châm thì chợt nghĩ: “Nghe khẩu khí của Thắng Nam lúc nãy, hình như nàng không muốn mình lấy mạng quái nhân này, nhưng nếu không làm thế thì y sẽ hại mình mất, cả bọn Mạnh Thần Thông cũng mất mạng, làm thế nào đây?” Khi cao thủ giao đấu nhau, nào có thể phân thần, chỉ nghe bốp một tiếng, Kim Thế Di đã trúng một chưởng của quái nhân.

Quái nhân này đã luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ bảy, hễ phát chưởng ra là có khí âm hàn, may mà Kim Thế Di đã được Đường Hiểu Lan truyền tâm pháp nội công chính tông, vì thế mới chống chọi được lâu như thế, nhưng giờ đây đã bị chưởng của y đánh trúng vào bối tâm, khí âm hàn lập tức đánh vào hai huyệt đại hãn, phế du, chàng chợt thấy lạnh mình như rét tháng Chạp, người không khỏi run bần bật.

Mạnh Thần Thông kêu lên: “Hảo huynh đệ, người ráng một lát nữa, ta có thể ra tay giúp người!” Kim Thế Di thâm nhiếp tinh thần, cố gắng tiếp vài chiêu, quả thực là chàng không chống chọi nổi nữa, nghĩ bụng với công lực của quái nhân này, dù cho có trúng độc châm cũng chưa chắc mất mạng, ngay lúc này quái nhân đã liên tiếp đánh ra hai đòn Phách không chưởng đẩy Kim Thế Di chấn động thối lui đến sáu bảy bước, Kim Thế Di không kịp suy nghĩ nữa, chàng há mồm phun phù một cây độc châm.

Chợt nghe Lịch Thắng Nam kêu hoảng một tiếng, quái nhân ấy chợt biến mất trước mắt chàng, Kim Thế Di ngẩn người ra thầm nhủ: “Chả lẽ y biết độc châm của mình lợi hại?” chàng nghĩ chưa dứt, khi xoay người lại thì hoảng sợ đến nỗi hồn bay phách tán, chỉ thấy quái nhân ấy đã nắm tay Lịch Thắng Nam há mồm cười khàn khàn. Té ra khi Kim Thế Di phun độc châm, Lịch Thắng Nam chạy ra, bị quái nhân phát hiện, y bỏ Kim Thế Di phóng vọt người tới như cơn gió, tóm lấy Lịch Thắng Nam.

Kim Thế Di kinh hoảng, vội vàng nhảy bổ về phía quái nhân, chỉ nghe y cười nói: “Hì hì, là một cô nương. Ha ha, người hãy làm hãy làm...” y chưa kịp nói chữ “vợ” thì hình như phát hiện trên người Lịch Thắng Nam có vật gì rất đáng sợ, ngay lúc này, Kim Thế Di đã nhảy bổ tới, chàng vẫn còn cách quái nhân không đầy ba trượng, chàng chỉ thấy Lịch Thắng Nam mấp máy môi, nhưng không nghe nàng nói gì, quái nhân ấy chợt hét lớn một tiếng, buông Lịch Thắng Nam rồi che mặt chạy như bay, nhìn bộ dạng của y, hình như y rất xấu hổ cho nên muốn chạy càng xa càng tốt!

Biến cố ấy xảy ra ngoài dự liệu của Kim Thế Di, trong chớp mắt đã mất dạng trong rừng rậm. Kim Thế Di vừa lo vừa mừng, chàng kéo Lịch Thắng Nam hỏi: “Cô nương làm thế nào mà dọa tên quái nhân ấy bỏ chạy?” Lịch Thắng Nam mỉm cười, nói: “Tôi không sợ y, y đương nhiên phải sợ tôi. Ô, huynh đã bị thương bởi Tu la âm sát công, mau nằm xuống để tôi chữa trị”.

Lịch Thắng Nam lấy mười ba cây kim châm đâm vào mười ba tử huyệt của Kim Thế Di, Kim Thế Di lại vận nội công đẩy khí âm độc ra. Mạnh Thần Thông

thấy thế thì kinh hãi, té ra y tuy đã học lén được Tu la âm sát công nhưng không biết cách dùng kim châm đâm huyết để giải chất âm độc, trong lòng thầm nhủ: “Chả trách nào mà lần đó Kim Thế Di vẫn bình yên, chắc là ả ma đầu này đã trị cho y, nếu mình lấy được bí kíp võ công, về đến đất liền mình phải giết ả mới được!”

Kim Thế Di đã bị thương bởi Tu la âm sát công một lần, sau khi chữa trị thì sức đề kháng của cơ thể đối với khí âm hàn tăng lên nhiều, lần này lại bị thương nhưng không nghiêm trọng như lần trước. Một hồi sau Lịch Thắng Nam rút kim châm ra, nói: “Chỉ cần huynh tịnh dưỡng ba ngày thì hoàn toàn hồi phục”. Kim Thế Di đưa mắt nhìn thì thấy Diệt Pháp hòa thượng vẫn đang ngồi xếp bằng vận công, khí trắng bốc lên ngùn ngụt, nói: “Thắng Nam, cô cũng trị cho y đi”.

Diệt Pháp hòa thượng không bị quái nhân ấy đánh trúng, tuy hít vào không ít khí âm hàn nhưng không nặng như Kim Thế Di, y nhờ nội công tinh thuần nên đã đẩy khí âm hàn ra khỏi cơ thể đến bảy tám phần, y thấy Lịch Thắng Nam chữa trị cho Kim Thế Di, toàn đâm vào tử huyết thì thầm nhủ: “Nếu ả xấu bụng, nhân cơ hội này cơ thể lấy tính mạng của mình”. Y sợ trong bụng nên từ chối ngay: “Ta không muốn làm phiền Lịch cô nương, lão Mạnh, hãy giúp ta một tay”. Lịch Thắng Nam cười lạnh: “Người đã muốn chịu đau đến thêm vài ngày, ta cũng đành chịu”.

Mạnh Thần Thông biết sau khi bị trúng Tu la âm sát công, khí âm hàn sẽ ngưng tụ ở các tử huyết, cho nên tuy y không biết cách dùng kim châm đâm huyết, nhưng lại biết Lịch Thắng Nam dùng kim châm đâm vào các tử huyết là hợp lý, y vốn không muốn hao tổn chân khí cho Diệt Pháp, chợt nghĩ: “Giờ chỉ có Diệt Pháp thuộc phe của mình, nếu mình khuyên y để cho Lịch Thắng Nam chữa trị, sau này lỡ Lịch Thắng Nam và Kim Thế Di trở mặt, chỉ e dù y không bị bọn chúng lôi kéo cũng không muốn đối địch với Kim Thế Di”. Y nghĩ đến đây thì chỉ đành dùng công lực của bản thân giúp Diệt Pháp hòa thượng trị thương, đến khi đẩy xong khí âm hàn ra thì cả hai người đều mệt rũ rời.

Chợt nghe tiếng gầm của con kim mao thoa từ xa vọng tới, Mạnh Thần Thông lo lắng, nói: “Nếu quái nhân ấy lại dắt hai con quá thú nữa, chẳng ai trong chúng ta thoát nạn”. Lịch Thắng Nam cười: “Người hãy yên tâm, y không tới nữa đâu, bây giờ y cũng trị thương cho con kim mao thoa”.

Mạnh Thần Thông trợn mắt, nói: “Lịch cô nương, lúc này tại sao quái nhân tha cho người?” Lịch Thắng Nam nói: “Ta tự có cách khắc chế y, nhưng ta cần gì phải nói cho người nghe”. Mạnh Thần Thông cụt hứng, trong lòng nửa tin nửa

ngờ, cứ nhìn vẻ mặt bí hiểm của Lịch Thắng Nam, dù y tung hoành cả đời nhưng lúc này cũng không khỏi lo lắng!

Đang yên lặng chợt nghe tiếng kêu gào, mọi người nhìn về hướng ấy thì chỉ thấy Tàng Linh thượng nhân bế Vân Linh Tử đang khóc ròng. Kim Thế Di thầm nhủ: “Mình chỉ lo trị thương cho mình mà quên Vân Linh Tử”. Chàng vội bước tới thì thấy sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, người lạnh ngắt, rõ ràng đã khó sống.

Kim Thế Di đặt chưởng vào huyệt đại trử ở phía sau lưng Vân Linh Tử, chàng vận nội lực đẩy vào, rồi hỏi: “Người có chuyện gì chưa làm xong?” té ra Vân Linh Tử đã đến lúc hấp hối, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, dù có thân tiên cũng khó cứu, Kim Thế Di chẳng qua là giúp y đề ngậm khí cuối cùng để y để lại di ngôn.

Vân Linh Tử rùng mình, từ từ mở mắt. Côn Luân tản nhân vội vàng kể tai vài sát miệng y, chỉ nghe y nói ngắt quãng: “Xin... xin đem xác của vợ chồng ta... chôn chung với nhau, người... người cũng quay về cho sớm... đừng... đừng mong bí kíp võ công gì nữa, hỡi ơi, Thanh Nương chết vì ta, chết rất thê thảm, ta... ta có lỗi với nàng”. Nói xong mấy câu thì cuối cùng đứt hơi, toàn thân cứng đờ.

Côn Luân tản nhân cùng vợ chồng Vân Linh Tử và Tang Mộc Lão vì tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh nên từ Tây Tạng đến đây, Tang Mộc Lão thì đã chết trong dòng dung nham, Tang Thanh Nương thì bị kim mao thoa hút não, nay Vân Linh Tử bị quái nhân ném chết, chỉ còn lại một mình Côn Luân tản nhân bởi vậy mới đau đớn khôn cùng!

Côn Luân tản nhân khóc một hồi, khó khăn lắm mới khuyên được y, Kim Thế Di nói: “Muốn sửa thuyền thì ít nhất cũng mười ngày, may mà chúng ta có năm người, có nguy hiểm gì cũng có thể hợp lực ứng phó”. Côn Luân tản nhân chẳng còn cách nào, đành tiến lui cùng họ.

Mạnh Thần Thông thì lo lắng khôn nguôi, công lực của y và Diệt Pháp hòa thượng vẫn chưa hồi phục, trong một vài ngày nếu quái nhân tấn công thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Chính vì thế y chỉ đành lấy lòng Kim Thế Di và Thắng Nam, may sao Lịch Thắng Nam rất trấn tĩnh, bọn chúng tuy không biết nàng sẽ giở trò gì nhưng cũng bớt sợ.

Sau khi xuống núi, cả bọn dựng lều trong rừng sâu, Mạnh Thần Thông, Diệt Pháp hòa thượng và Côn Luân tản nhân cùng một lều, Kim Thế Di vẫn ở cùng với Lịch Thắng Nam, ở giữa là dùng màn vải ngăn ra. Sáng hôm sau Côn Luân tản

nhân tìm được xác của Tang Thanh Nương về, chôn cùng với Vân Linh Tử, trong rừng sâu lại thêm một nấm mồ mới, tâm trạng mọi người càng nặng nề hơn.

May mà trong mấy ngày này, quái nhân cũng biến mất, cả kim mao thoa cũng chẳng thấy xuống núi, bọn họ mới yên tâm trị thương. Đến ngày thứ ba, công lực của Kim Thế Di đã hồi phục, Mạnh Thần Thông cũng khỏe hơn bảy tám phần, chỉ có Diệt Pháp là vẫn chưa vận dụng được công lực, nhưng đã đi lại như bình thường.

Đến tối ngày thứ ba, Kim Thế Di đang nằm trong trại, chàng nhớ lại những chuyện lạ xảy ra liên tục mấy ngày hôm nay, chàng lăn qua trở lại mà chẳng thể nào dễ được giấc ngủ. Chợt nghe thấy tiếng loạt soạt, tấm vải ngăn ở giữa chợt kéo ra, Kim Thế Di giật mình, vội vàng nói: “Thắng Nam, cô làm gì thế?”

Lịch Thắng Nam suýt một tiếng, kể tai chàng khẽ nói: “Đừng lên tiếng, mau theo tôi!” Kim Thế Di ngạc nhiên, Lịch Thắng Nam kéo tà áo chàng, chàng bắt đầu cùng nàng bước ra khỏi lều.

Thấy Mạnh Thần Thông, Côn Luân tản nhân đang trực đêm, Lịch Thắng Nam kéo Kim Thế Di nằm rạp trong bụi cỏ, hình như nàng đã nghe được gì đó cho nên nhìn quanh nhìn quất, Lịch Thắng Nam chợt bóp cổ họng phát ra tiếng kêu tu tu, một con chim từ trong rừng bay vút qua, cũng phát ra tiếng kêu tu tu, Côn Luân tản nhân rất nhát gan, nghe thế thì vội vàng ngồi sụp xuống. Lịch Thắng Nam kéo vai Kim Thế Di, khẽ nói: “Đi thôi!” Kim Thế Di thì triển khinh công lướt ra mười mấy trượng như một làn khói, Côn Luân tản nhân không hề phát giác.

Lịch Thắng Nam cười nói: “May mà không phải Mạnh Thần Thông trực đêm, nếu không chúng ta không qua nổi mắt y. Nay, tôi kêu có giống tiếng con chim lạ ấy không? Chắc nó tưởng tôi là đồng loại bay đi tìm bạn. Côn Luân tản nhân thì nhát gan!”

Kim Thế Di cười nói: “Cô nương thật lắm trò! Nhưng cô kéo tôi đến đây làm gì?” Lịch Thắng Nam nói: “Đương nhiên là đi tìm bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh!” Kim Thế Di rất lấy làm ngạc nhiên, nói: “Cô nương làm sao biết bí kíp võ công giấu ở đâu?” Lịch Thắng Nam nói: “Đừng hỏi nhiều, cứ theo tôi là được. Khó khăn lắm chúng ta mới đến được đây, vốn tìm bí kíp võ công, chẳng lẽ để cho Mạnh Thần Thông nắm tay trên? Tìm không được cũng phải tìm!”

Kim Thế Di bước theo Lịch Thắng Nam mà lòng đầy thắc mắc, đi đến chân núi thì Lịch Thắng Nam chọn một con đường lên núi, trong chốc lát đã lẫn vào một vùng cây cối xum xuê, Kim Thế Di nói: “Quái nhân đang ở trên núi, nếu gặp

phải y thì làm thế nào?” Lịch Thắng Nam cười nói: “Sao huynh lại nhát gan đến thế, nếu sợ thì cứ cầm kiếm của tôi mà dùng”. Kim Thế Di đang định từ chối thì Lịch Thắng Nam nói: “Huynh cứ cầm đi, nếu gặp quái nhân ít nhất cũng chống cự được vài ba mươi chiêu. Ngày hôm ấy y không hại tôi, nếu gặp lại thì cũng chẳng sao.

Cho nên tôi không cần thanh kiếm này”.

Kim Thế Di cầm thanh, kiếm, nói: “Thắng Nam, chắc chắn cô có chuyện gì đó giấu tôi”. Lịch Thắng Nam nói: “Nếu tôi giấu huynh, còn dắt huynh đi theo làm gì? Huynh đừng lo, tôi sẽ cho huynh biết ngay thôi”. Kim Thế Di cố nhin không hỏi nữa, đi một hồi thì Lịch Thắng Nam dừng lại ở dưới một cây to.

Cây này to đến kỳ lạ, cành lá xum xuê, tựa như một cây dù rất rộng, che phủ đến cả mấy mẫu, thân cây thì thẳng đứng như cây bút, mấy mươi người cũng không thể nào ôm xuể. Còn có một điều lạ nữa là xung quanh không có cây cối gì khác, tựa như vùng đất ở đây chỉ hợp với cái cây này.

Lịch Thắng Nam đứng im một hồi, mặt lộ vẻ vừa lo vừa mừng, nàng vẫy tay Kim Thế Di rồi trèo lên, Kim Thế Di thắc mắc thầm nhủ: “Chả lẽ bí võ công giấu ở trên cây?” khi leo lên đến ngọn cây, Lịch Thắng Nam vạt cành lá ra, té ra ở trên ngọn có một chỗ lõm xuống, Lịch Thắng Nam dùng tay đè nhẹ, xoay qua trái qua phải mấy vòng, nay lõm xuống đột nhiên xuất hiện một cái lỗ, té ra cái cây này rỗng ruột, Lịch Thắng Nam nói: “Đúng rồi. Quả nhiên tôi đã tìm thấy”. Thế rồi nàng chui tọt vào cái lỗ ấy.

Kim Thế Di không kịp hỏi nàng, chỉ đành chui vào theo nàng. Cả hai người thi triển công phu Bích hổ công, từ từ bò xuống thân cây, khi chân chạm đất thì chỉ thấy phía trước là một địa đạo dài hun hút, vừa tối tăm vừa bí hiểm đến mức đáng sợ.

Lịch Thắng Nam lấy ra một viên dạ minh châu, viên dạ minh châu này có thể chiếu sáng mấy thước, nàng khẽ nói: “Vào thôi!” Kim Thế Di vẫn đứng yên, lạnh lùng nói: “Thắng Nam, đến lúc này mà cô nương vẫn chưa chịu nói thực cho tôi biết? Có phải cô nương đã từng đến đây không?”

Lịch Thắng Nam cười nói: “Nếu thế tôi đâu cần huynh đi cùng tôi”. Kim Thế Di nhớ lại chuyện nàng bị choáng váng trên thuyền, quả thực rõ ràng là nàng chưa từng đi biển, nổi nghi ngờ trong lòng càng nhiều hơn, chàng hỏi: “Cô chưa từng đến đây, làm sao có thể tìm ra nơi bí mật này?” Lịch Thắng Nam chỉ cười chứ không đáp. Kim Thế Di găng giọng nói: “Tôi liều mạng cùng cô tìm bí kíp võ công,

còn cô lại giấu tôi, coi tôi như người ngoài. Thôi được, giờ đây cô đã lấy được bí kíp võ công, tôi chẳng còn có ích gì đối với cô nữa, nếu cô không nói thực thì tôi cũng chẳng cần, chúng ta cứ chia tay ở đây. Cô hãy vào một mình đi!”

Lịch Thắng Nam kéo tay chàng, cười nói: “Sao lại nổi nóng như thế? Mấy ngày trước tôi nghĩ chưa chắc tìm được nơi này, giờ thì đã có thể nói cho huynh biết”. Nàng ngập ngừng rồi đột nhiên hạ giọng, chậm rãi nói: “Không phải bí kíp võ công giấu ở đây, tôi đến đây là tìm quái nhân”. Kim Thế Di thất kinh, nói: “Tìm quái nhân?” Lịch Thắng Nam nói: “Phía trước là họa hay phúc, tôi cũng chẳng biết. Nếu tìm nhầm người, chúng ta không thể nào thoát nổi. Tôi không muốn liên lụy huynh, nếu huynh muốn đi thì tôi không ngăn cản”. Kim Thế Di hỏi: “Chuyện này là thế nào? Chỉ cần cô nói cho rõ ràng, tôi quyết chẳng phải là người tham sống sợ chết”. Lịch Thắng Nam nói: “Được, vậy chúng ta đi thôi!” nàng vừa đi vừa nói khiến Kim Thế Di kinh ngạc.

Chính là:

Ba trăm năm qua bao nhiêu hận, người trên hoang đảo sống kiếp thừa.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -